U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 9** a **Městským soudem v Praze,** a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 18 C 190/2015, o zaplacení částky 42 438 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **STARLIFE s.r.o.**, IČ 26772493, se sídlem v Hostivici, Palouky 616, zastoupené zmocněncem Mgr. J. L., a žalovaného **P. B.**,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 18 C 190/2015, o zaplacení částky 42 438 Kč s příslušenstvím, **j e s o u d .**

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 3. 6. 2015, č. j. 18 C 190/2015 - 9, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2015, č. j. 20 Co 318/2015 - 18, **s e z r u š u j í .**

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným dne 11. 4. 2017 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním na straně jedné a Obvodním soudem pro Prahu 9 a Městským soudem v Praze na straně druhé ve věci žaloby vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 8 C 52/2013 a týkající se zaplacení částky 42 438 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaný předložil žalobkyni dne 14. 9. 2006 vyplněnou *Přihlášku člena Klubu STARLIFE* a návrh na uzavření *Účastnické smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb Privátní Sítě*

STARLIFE (dále jen „*Účastnická smlouva*“), kterou žalobkyně akceptovala dne 27. 9. 2006. V *Účastnické smlouvě* je uvedeno, že jejím vyplněním si člen klubu STARLIFE objednává služby mobilní telekomunikační sítě a zároveň podává návrh na uzavření *Účastnické smlouvy* a *Dohody o přeúčtování služeb poskytnutých společností T-Mobile, a. s. v rámci Privátní Sítě STARLIFE*. Součástí *Účastnické smlouvy* je též *ceník Privátní Sítě STARLIFE, Všeobecné podmínky STARLIFE s.r.o.* a *Všeobecné podmínky T-Mobile, a. s. Uživatelskou smlouvou* bylo sjednáno zprostředkování neveřejných telekomunikačních služeb k telefonnímu číslu X v rámci Privátní Sítě STARLIFE na dobu 24 měsíců, tarif RT350 a dotovaný telefon Nokia 6230i. Žalovaný poskytnuté služby odebíral, počínaje měsícem říjen 2006 však za tyto služby neplatil, ač k tomu měl být telefonicky i písemně upomínán. Vzhledem k tomu, že žalovaný porušil *Účastnickou smlouvu*, žalobkyně ke dni 28. 2. 2007 smlouvu ukončila odstoupením od smlouvy. Ke dni odstoupení od smlouvy činil dluh na hovorném 13 878 Kč, žalovanému byla též vyúčtována smluvní pokuta za porušení smluvních závazků ve výši 5 000 Kč a smluvní pokuta ve výši zbývajících měsíčních paušálů ode dne odstoupení od smlouvy do konce doby, na kterou byla *Účastnická smlouva* sjednána, a to ve výši 23 560 Kč. Žalovanému též měla v důsledku porušení *Účastnické smlouvy* vzniknout povinnost hradit smluvní pokutu ve výši 0,1 % z dlužné částky za každý započatý den prodlení a povinnost hradit zákonný úrok z prodlení. Žalovaný dosud dlužnou částku neuhradil.

Žalobkyně se proto v souladu s rozhodčí doložkou v *Účastnické smlouvě* obrátila na Rozhodčí institut v Praze. Určený ad hoc rozhodce však usnesením ze dne 22. 1. 2015, čj. RI ST 006/2009, rozhodčí řízení zastavil s tím, že s ohledem na vývoj ustálené soudní praxe ve věcech rozhodování spotřebitelských sporů rozhodci, není jeho pravomoc k rozhodnutí sporu dána.

Návrhem doručeným dne 29. 5. 2015 Obvodnímu soudu pro Prahu 9 se proto žalobkyně následně domáhala vydání platebního rozkazu (či alternativně rozsudku), ve kterém by soud uložil žalované zaplatit částku ve výši 42 438 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení.

Obvodní soud pro Prahu 9 jako soud prvního stupně usnesením ze dne 3. 6. 2015, čj. 18 C 190/2015-9, řízení zastavil (výrok I), neboť projednání a rozhodnutí věci podle jeho názoru brání neodstranitelný nedostatek podmínky řízení ve smyslu § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“. Podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Tomu se však podle soudu prvního stupně vymykají vztahy na úseku elektronických komunikací upravené ve zvláštním předpise, v zákoně č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích). Uvedl také, že právní titul, na základě kterého se žalobkyně vůči žalovanému domáhá finančního plnění, tedy to, zda se jedná o nedoplatky na telekomunikačních službách na základě mezi účastníky uzavřené smlouvy či z titulu smluvní pokuty při porušení smlouvy, je nerozhodné. Soud proto dále uzavřel, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II) s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

Proti usnesení soudu prvního stupně podala žalobkyně odvolání. Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesení soudu prvního stupně potvrdil (výrok I) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). V odůvodnění uvedl, že ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vymezuje oblast sporů patřících do pravomoci Českého telekomunikačního úřadu charakteristikou účastníků a jejich předmětem. Pro pravomoc odborného státního orgánu k řešení sporu ve smyslu citovaného ustanovení je rozhodné, zda nárok vychází z poskytování specifické služby elektronických komunikací a z tohoto pohledu není nijak podstatné, zda se tak dělo v rámci veřejné či neveřejné sítě elektronické komunikace. Extenzivním výkladem daného ustanovení tak odvolací soud dospěl k závěru, že v předmětné věci je dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu, aniž by bylo rozhodné, že služba elektronických komunikací byla přístupná jen uzavřenému okruhu osob, v důsledku čehož osoba účastníka nevyhovuje zcela přesně definici § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Usnesení odvolacího soudu nabylo právní moci dne 1. 10. 2015.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postoupením věci nesouhlasil, proto podal návrh na řešení kompetenčního sporu zvláštnímu senátu. V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010-9, ve kterém zvláštní senát vyslovil, že ve sporech souvisejících s poskytováním služeb elektronických komunikací může být pravomoc navrhovatele k rozhodování sporů dána tehdy, jedná-li se o poskytování toliko veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Navrhovatel však zdůrazňuje, že žalobkyně v rozhodné době poskytovala pouze neveřejné služby elektronických komunikací formou přeprodeje, kdy byla v postavení zprostředkovatele těchto služeb, což vyplývá jak z *Účastnické smlouvy*, jejíž nedílnou součástí jsou *Všeobecné podmínky T-Mobile, a. s.*, tak i z přiložených kopií fakturovaných služeb, kde je uvedeno, že Privátní Sítí STARLIFE - Mobile se rozumí síť společnosti T-Mobile. S odkazem na již citované usnesení zvláštního senátu a též na usnesení ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 72/2010-10, ve kterých zvláštní senát dovodil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, navrhovatel namítá, že v daném případě nebyl naplněn osobnostní předpoklad pro vedení řízení u navrhovatele, protože žalobce není osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu zákona o elektronických komunikacích a žalovaný též není účastníkem ani uživatelem, jak je definuje uvedený zákon. Dále pak není dáno ani věcné vymezení sporu, neboť spor se netýká povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. S ohledem na uvedené navrhovatel odmítl svou pravomoc ve věci rozhodnout, neboť dospěl k závěru, že k rozhodnutí daného sporu není kompetentní; u nárokované částky se nejedná o cenu za službu elektronických komunikací ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel se domnívá, že k rozhodnutí sporu má pravomoc Obvodní soud pro Prahu 9.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Obvodní soud pro Prahu 9 podpořen Městským soudem v Praze v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Podstatou kompetenčního sporu je otázka, zda žalobkyně v daném smluvním vztahu vystupuje jako osoba vykonávající komunikační činnost ve smyslu zákona o elektronických komunikacích, a tudíž zda je dána pravomoc navrhovatele rozhodnout ve věci, či zda má o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni částku 42 438 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazeného hovorného a smluvních pokut za porušení smluvních povinností rozhodnout soud.

Navrhovatel je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Pravomoc navrhovatele rozhodovat spory o povinnostech plynoucích ze zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (srov. § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích) je výjimkou z pravomoci obecných soudů rozhodovat spory vyplývající ze soukromoprávních vztahů (srov. § 7 odst. 1 občanského soudního řádu).

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009–12, nebo usnesení ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010–9; všechna citovaná usnesení zvláštního senátu jsou dostupná na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle § 129 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor. Musí se jednat o spor *„mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé“* (osobní podmínka) a *„o spor týkající se povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“* (věcná podmínka).

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (*„účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“*), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (*„uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“*).

Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory je splněn, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích základní povinností účastníka, případně uživatele, veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát se nejprve zabýval tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tedy zda se jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

Ze smluvního závazku uzavřeného dne 27. 9. 2006 zcela jednoznačně vyplývá, že žalobkyně se pro žalovaného zavazuje poskytovat mobilní telekomunikační služby společnosti T-Mobile; je to však žalobkyně, kdo je zákazníkem uvedené společnosti. Ze *Všeobecných podmínek STARLIFE s.r.o.* je patrná závislost poskytování služeb žalobkyní na operátorovi, když žalobkyně stanovila, že sama je pouze zprostředkovatelem služby na území České republiky, přičemž popis těchto služeb je uveden ve *Všeobecných podmínkách T-Mobile, a. s.*

Právní vztah mezi žalobkyní a žalovaným je podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalobkyně a operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobkyní a žalovaným. V nyní posuzované věci žalobkyně není osobou aktivně poskytující sjednané služby elektronických komunikací, neboť ona sama tyto služby žalovanému neposkytovala, nýbrž jejich poskytnutí pouze zajišťovala (zprostředkovávala). Pokud by byl smluvní vztah žalobkyně se společností T-Mobile ukončen, žalobkyně by nebyla schopna za nezměněných okolností služby elektronických komunikací žalovanému dále poskytovat (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 10. 2015, čj. Konf 14/2015-14, nebo ze dne 20. 10. 2015, čj. Konf 11/2015-14).

Taktéž žalovaného nelze považovat za účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, protože neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. Pokud by ve věci byla dána povinnost žalovaného plnit přímo na účet společnosti T-Mobile, byť prostřednictvím žalované, musel by mezi žalovaným a touto společností existovat právní vztah. Zvláštní senát však existenci takového právního vztahu, jak je výše pojednáno, neshledal.

Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát se dále zabýval tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k dluhu*“. O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti službami, které žalobkyně poskytovala, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho

obsah. S ohledem na to, že z výše vyložených důvodů mezi společností T-Mobile a žalovaným žádný právní vztah nevznikl, nejsou ve věci naplněny podmínky ani pro použití § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích.

Vzhledem k tomu, že nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 věty první i druhé zákona o elektronických komunikacích, splnění věcné podmínky podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích zvláštní senát již neposuzoval (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 3. 2013, čj. Konf 3/2013–12, ze dne 20. 10. 2015, čj. Konf 11/2015-14 nebo ze dne 8. 3. 2016, čj. Konf 13/2015-13)

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 3. 6. 2015, čj. 18 C 190/2015-9, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2015, čj. 20 Co 318/2015-18, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 9 pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. února 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu